

FIL D'ARAM

Córrer. Això és el que faig, fins que el meu dit petit i el meu cor comencen a cremar tant que em deixen sense alè... i no precisament per la carrera que estic a punt d'acabar.

Em queden uns metres per arribar a casa i, amb cada pas que faig des que vaig començar a accelerar, sento com aquest maleït fil que em connecta amb ell es tiba més i més.

Mai he estat supersticiosa. De fet, sempre que la meva millor amiga s'oferia a llençar-me les velles cartes del tarot, intentava rebutjar-lo. Gairebé sempre tenia sort amb això. La majoria de vegades sortia que tindria fortuna en el futur, sobretot pel que fa als diners, sort en això i en l'altre... i bla, bla, bla.

Crec en l'atzar, no en el destí. Encara que no ho admetria mai en veu alta. Detesto pensar que hi pot haver la possibilitat que no sóc jo qui controla la meva vida, el meu present i el meu futur.

De debò, m'agrada creure que tot és una sèrie de curioses casualitats i que l'únic que importa és com ens hi enfrontem.

El meu avi, quan era jove, va ser al Japó. De vegades em parlava dels cirerers, les muntanyes, les corbes impossibles construïdes sobre elles... I encara que no ho reconegui, és un romàntic. Per això li encantava explicar-me la llegenda del fil vermell.

Aquesta que diu que estem units per un fil invisible a les persones que estem destinades a conèixer.

És bonica, sí. Al seu moment em vaig preguntar si podria ser... ja saps, real.

Però continuo preferint creure en les casualitats.

He conegut molta gent al llarg de la meva vida. La majoria només ha estat una temporada i després se n'ha anat. Per això... Em dius que hi ha alguna cosa o algú que decideix qui es queda i qui no?

No gràcies! No pas.

Potser per això em sorprèn tant que, amb cada pas, tremoli més. Maleïda sigui.

Si la meva millor amiga em veiés ara, em diria que és absurd lluitar contra allò que ja està escrit. Que viure a contracorrent és un suïcidi emocional. Que faci mitja volta i lluiti pel que vull.

Tot és culpa de les maleïdes cartes.

De la suggestió.

De la llegenda.

I de les cartes.

Per això, just quan estic a punt de creuar el llindar del portal de casa, sento que el fil és a punt de trencar-se.

Se suposa que el fil no es pot partir, però des que vaig sentir aquella connexió, vaig saber que era una fina corda de ferro rogenca que detestava enredar-se amb altres vermellores. Que odiava ser estirada.

La tensió que noto al cor i al dit petit... no sé si també la sent ell des del seu extrem.

Per això, sense pensar-ho gaire, tanco la porta, respiro fons... i torno sobre els meus passos.

Serà la meua última cursa per avui.

Necessito saber si és cert. Si és real o una altra casualitat.

Abans de posar-me a córrer una altra vegada, em quedo quieta uns segons, intentant escoltar el que el meu cor porta temps cridant-me... i a qui fins ara no havia volgut escoltar.

«Escolta'm... i escolta'l. Podeu trobar-vos, però aquesta vegada has de ser tu qui faci el primer pas. Has de deixar que et guiï el fil.»

Li faig cas. Escolto. I llavors noto una estrebada que em sacseja del tot.

He de tornar a aquelles escales fetes de milers de fils vermells abans que el nostre es fragmenti per sempre. He de tornar al nostre lloc.

Una altra tirada m'empeny una mica més endavant. Des de l'altra banda del fil... ell també es mou.

I una altra vegada... Començo a córrer.

Podria trucar-li? És clar. Però, molt al fons, jo també sóc una romàntica.

El fi collar que descansa al meu pit, amb el deixi del seu perfum i les nostres inicials, tintinea. Gairebé puc sentir com el seu bessó també ho fa d'anticipació amb cada pas.

Probablement la gent que camina pel carrer pensa que estic boja o que he perdut una cosa molt important.

I sincerament... totes dues coses són certes.

Arribo a l'inici de l'escala.

Veig el massís i la vall que tantes vegades hem observat.

Els records em colpegen. Miro cap avall... i el veig.

M'aturo un segon per observar.

Des d'aquí puc notar com ell també està lluitant amb el cor... i amb el seu extrem del fil.

Veig com una sacsejada el travessa. Li dono les gràcies al fil... encara que sigui de mala gana.

Alça la mirada. Els nostres ulls es troben. I jo... no sé gaire bé què fer.

Començo a baixar les escales. Ell m'observa, amb els ulls molt oberts i la pell tan pàl·lida com el paper.

Està tremolant. I jo... agraeixo a qui va dissenyar aquesta escala.

Perquè ho puc veure des d'aquí. I per la bona distribució dels 77 esglaons que al seu moment comptem... Perquè amb la imparable tremolor de les cames, és gairebé segur que hauria caigut si fossin més costeruts.

Arribo a l'últim esglaó. El veig acostar-s'hi.

M'abraça.

I és llavors quan ho entenc tot.

No és que odiï la idea que hi pugui haver alguna cosa que controlï la meua vida, el meu present i el meu futur.

El que m'aterreix... és que sigui cert.

Amb la seva altura, els cabells, els braços, l'olor... Amb aquesta energia tan familiar; després de tantes carícies, abraçades i paraules... M'adono que no només m'espanta perdre el control dels meus dies.

També m'esfondra perdre això. Perdre'l a ell.

I amb una altra cruïlla de mirades... Ens ho diem tot.

Som on hem d'estar. Cap sacsejada ens travessa ja.

El fil de ferro... S'acomoda. Sense tensió. Amb calma.

Amb la certesa que, encara que algú intenti estirar-lo o doblegar-lo, no es trencarà mai.

Akai bara.